

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. J. Štefanka a členiek JUDr. Anny Petruľákovovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu: **JUDr. J. J.** správca konkurznej podstaty B. a. s., B., R. B., IČO: X. zast. JUDr. R. B. advokátom, L. B., proti žalovanému: **S. a. s.**, D. B., IČO: X. zast. JUDr. M. B. advokátom, Š. P.O.BOX X. B., **o neúčinnosť právnych úkonov**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. novembra 2005 č. k. 3 Cb/361/2001-469 a proti jeho rozsudku zo dňa 27. decembra 2005 č. k. 3 Cb/361/2001-479 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. novembra 2005 č. k. 3 Cb/361/2001-469 **p o t v r d z u j e**.

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. decembra 2005 č. k. 3 Cb /361/2001-479 **m e n í** tak, že žalobca je povinný žalovanému zaplatiť náhradu trov prvostupňového konania vo výške 187,81 eur (5 658 Sk) na účet jeho právneho zástupcu.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zo dňa 11. 11. 2005 zamietol žalobu a rozsudkom zo dňa 27. 12. 2005 rozhodol o náhrade trov konania tak, že zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému trovy konania na účet jeho právneho zástupcu v sume 1 761 544 Sk. Podľa odôvodnenia rozsudku v merite veci žalobca sa domáhal určenia právnej neúčinnosti kúpnej zmluvy zo dňa 13. 09. 1995, podľa ktorej došlo k prevodu nehnuteľností na žalovaného,

zapísaných na LV č. X., ako priemyselný závod č.s. 1410, parc.č. X., zastavaná plocha o výmere 8168 m², priemyselný závod č.s.1410 parc.č. X. zastavaná plocha o výmere 743 m², priemyselný závod č.s. 1410 parc.č. X. o výmere 1593 m² a hnutelné veci, ktoré sú súčasťou kúpnej zmluvy, zapísanej na Okresnom úrade, odbor katastra nehnuteľností v B. pod č. V X., V X., V X., V X., V X., V X., V X., V X., V X. a ďalší hnutelný majetok podľa kúpnych zmlúv zo dňa 14. 10. 1997, č. 14/1997 z 1.12.1997, č. 6/96/05 zo dňa 01. 04. 1996, č. 01/1996 zo dňa 02. 01. 1996, č. 3001/96 zo dňa 02. 01. 1996, č. 3002/96 zo dňa 02. 01. 1996, č. 3846/95 dňa 01. 12. 1995, č. 3847/95, zo dňa 01. 12. 1995, č. 3847/95 zo dňa 01. 12. 1995, č. 3848/95 zo dňa 01. 10. 1995 a zmluva o postúpení a prevzatí dodávateľských záväzkov zo dňa 19. 07. 1995, ktoré sú prílohou žaloby, sú právne neúčinné a žalovaný je povinný veci hnutelné a nehnuteľné vrátiť do konkurznej podstaty úpadcu. Ak tieto veci nie je možné vrátiť, žalobca žiadal poskytnúť finančnú náhradu.

Po vrátení odvolacím súdom na ďalšie konanie súd vykonal dokazovanie podľa § 120 ods. 1, 3, 125, O.s.p. a zistil, že žalobe nebolo možné vyhovieť.

Pri hodnotení už vykonaných dôkazov, v nadväznosti na právny názor odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.) zistil, že nedošlo k ukráteniu konkurzného veriteľa podľa ust. § 15 ods. 1 – 6 ZKV, pretože nebola preukázaná žalobcom tvrdená skutočnosť, že došlo k nakladaniu s majetkom dlžníka bez súhlasu rady veriteľov.

Z obsahu spisu sp.zn. 4 C 69/1999, v konaní vedenom na Okresnom súde v Bardejove súd zistil, že rada veriteľov dňa 07. 10. 1995 splnomocnila manažment dlžníka /realizovať odpredaj nepoužiteľných ZP po operatívnom odsúhlasení predsedom rady veriteľov Ing. S. Z výpovede Ing. S. a podpredsedníčky rady veriteľov JUDr. M. vyplynulo, že nakladanie s majetkom dlžníka, a to vecí hnutelných aj nehnuteľných bolo vždy aj odsúhlasené v rade. Samotný predaj nehnuteľností v uvedenom regióne sa mohol uskutočniť len v primeranej cene, aká zodpovedala kúpyschopnosti kupujúceho a to so zreteľom na zachovanie výrobnéj činnosti v tomto kraji.

Podľa názoru súdu pre splnenie podmienky vyslovenia neúčinnosti právnych úkonov pri predaji hnutelných, či nehnuteľných vecí, s odkazom na ust. § 15 ZKV musia byť naraz splnené všetky zákonom stanovené podmienky odporovacej žaloby.

Súd však konštatoval, že v danom prípade žalobca nepreukázal, že dlžníkove právne úkony podľa ust. § 15 ods. 2- 6 ZKV ukracovali uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa, čo bolo prijaté právnym záverom Najvyššieho súd Slovenskej republiky.

Nebolo ďalej preukázané, že sám obligačný veriteľ ukrátil konkurzných veriteľov. Obligačný veriteľ má v konkurznom konaní osobitné postavenie a je niekedy uspokojovaný aj ako oddelený veriteľ. V takom prípade potom ostatní veritelia sa uspokojujú pomerne, s poukazom na ust. §§ 31 ods. 1 písm. a/ až c/, 31 ods. 6, 7, v nadväznosti na ust. §32 ods. 1,2, ZKV.

Vzhľadom na uvedené súd žalobu zamietol.

V zmysle §166 O.s.p. rozhodol súd samostatným rozsudkom o náhrade trov konania tak, že žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania na účet právneho zástupcu v sume 1 761 544 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti týmto rozsudkom sa odvolal žalobca a navrhol rozsudok vo veci samej zmeniť v zmysle navrhnutého petitu alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Rozsudok ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania navrhol zmeniť tak, že súd žalovanému prizná náhradu trov vo výške 28 863 Sk.

V odvolaní v merite veci udáva, že súd nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení sp.zn. 7 Obo 133,135/02, z ktorého cituje“ formulácia petitu žaloby ani po jeho doplnení podaniami z 25. 06. 2001 a 10. 08. 2001 nie je presná, jednoznačná a zrozumiteľná. Súd prvého stupňa mal preto postupom podľa § 43 ods. 1 O. s. p. nepresnosť a nejednoznačnosť podaní žalobcu odstrániť. Pochybil, keď na základe takéhoto návrhu rozhodol, pretože tieto nedostatky robia rozhodnutie nevykonateľným, a to bolo dôvodom pre jeho zrušenie. Súd podľa neho nepostupoval v zmysle ustanovenia § 43 O. s. p. a neodstránil vadu návrhu na začatie konania zo dňa 18. 04. 2001, má preto za to, že toto konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 205 ods. 2 písm. b) O. s. p

Z citovaného uznesenia Najvyššieho súdu SR ďalej cituje, že „z doteraz vykonaného dokazovania vzhľadom na značný počet právnych úkonov, vykonaných v dlhšom časovom období zhruba od 01. 01. 1995 do 10 03. 1998 nie je možné dospieť k skutkovému záveru, že podmienka personálneho prepojenia v každom prípade splnená bola“.

Odvolateľ tvrdí, že prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia touto skutočnosťou vôbec nezaoberal a neskúmal personálne prepojenie s ohľadom na jednotlivé právne úkony, ktorých neúčinnosti sa žalobca dovoľáva.

Navrhol preto zmeniť rozsudok súdu I. stupňa tak, že bude znieť:

Odvolačný súd mení rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. 11. 2005, č. k. 3 Cb 361/2001-469 tak, že určuj e, že

kúpne zmluvy zapísané na Katastrálnom úrade v K., Správa katastra B. č. V X., V X., V X., V X., V X., VX., V X., V X.,

kúpne zmluvy č. 1089/97 z 14.10.1997, č. 14/97 z 01.12.1997, č. 6/96/05 z 1. 04.1996 č. 1/96 z 02.01.1996, č. 3002/96 z 02.01.1996, č. 3001/96 z 02.01.1996, č. 3846/95 z 01.12.1995, č. 3847/95 z 01.12.1995, č. 3848/95 z 01.10.1995

zmluva o postúpení a prevzatí dodávateľských záväzkov z 19. 07. 1995 sú voči konkurzným veriteľom úpadcu B. a. s. „v konkurze“, P.B., IČO X. právne neúčinné.

Žalovaný je povinný vydať

nehnutel'né veci, ktoré sú predmetom kúpnych zmlúv č. V X., V X., V X., V X., V X., VX., V X., V X. zapísaných na Katastrálnom úrade v K., Správa katastra B. a

hnutel'né veci, ktoré sú predmetom kúpnych zmlúv č. 1089/97 z 14.10.1997, č. 14/97 01. 12. 1997, č. 6/96/05 z 01. 04. 1996, č. 1/96 z 02. 01. 1996, č. 3002/96 z 02. 01. 1996, č. 3001/96 z 2.01.1996, č. 3846/95z01.10.1995, č. 3847/95 z 01. 12. 1995, č. 3848/95 z 01. 10. 1995 do konkurznej podstaty do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prípade, že ich vrátenie nie je možné, je povinný zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku ušlú čiastku v prospech konkurznej podstaty.

V odvolaní proti rozsudku, ktorým súd rozhodol o náhrade trov, poukazuje žalobca na to, že predmetom žalobného návrhu je určenie neúčinnosti právnych úkonov súvisiacich s konkurzným konaním.

Má za to, že pri určovaní náhrady trov konania bolo preto potrebné vychádzať z ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky NS SR 655/2004Z.z., podľa ktorého „ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami, je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon jedna trinástina výpočtového základu“. Uvádza, že žalobca zaplatil za návrh súdny poplatok vo výške 1 000 Sk.

Preto navrhol rozsudok zmeniť tak, že je povinný nahradiť žalovanému trovy konania na účet právneho zástupcu v sume 28 870 Sk, a príkladá podrobný výpočet trov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie proti rozsudku vo veci samej nie je dôvodné a odvolanie proti rozsudku o náhrade trov konania je dôvodné.

Pokiaľ ide o rozsudok vo veci samej odvolateľ, žalobca tvrdí, že keďže súd I. stupňa nepostupoval v zmysle § 43 O.s.p. a neodstránil vadu návrhu na začatie konania zo dňa 18. 04. 2001, je konanie postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Odvolačný súd z predloženého materiálu zistil, že žalobu podal ako SKP advokát JUDr. J. J. zastúpený advokátom JUDr. P. H. advokátom z B. a podal ju v znení, o ktorom súd I. stupňa rozhodol žalobe vyhovujúcim rozsudkom zo dňa 03. 09. 2001.

Proti žalobe vyhovujúcemu rozsudku zo dňa 03. 09. 2001 sa odvolal žalovaný a odvolací súd uznesením zo dňa 10. 12. 2002 rozhodol vo veci tak, že napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu I. stupňa na ďalšie konanie.

Konštatoval, že formulácia petitu žaloby ani po jeho doplnení podaniami z 25. 06. 2001 a 10. 08. 2001 nie je presná, jednoznačná a zrozumiteľná. Súd I. stupňa mal podľa neho postupom podľa § 43 ods.1 O.s.p. nepresnosť a nejednoznačnosť podania žalobcu odstrániť. Pochybil preto, keď na základe takéhoto návrhu rozhodol, pretože tieto nedostatky robia rozhodnutie nevykonateľným a to bolo jedným z dôvodov pre jeho zrušenie podľa § 221 ods. 1 písm. b/ O. s. p.

Vo veci samej odvolací súd poznamenal, že pri aplikácii ust. § 15 ZKV musia byť splnené všetky zákonom stanovené podmienky a vyslovil názor, že pri hodnotení skutočnosti, či veritelia boli ukrátení sa treba zaoberať aj ekonomickými podmienkami, v ktorých prebieha uspokojovanie veriteľov. Aj okolnosť, že súdu nebolo preukázané či obligačný veriteľ realizáciou svojho záložného práva ukrátil ostatných konkurzných veriteľov, bola dôvodom zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu I. stupňa na ďalšie konanie.

Odvolačný súd tiež prisvedčil odvolateľovi, žalovanému, že nebol na pojednávanie riadne predvolaný, takže súd I. stupňa porušil procesný predpis, keď rozhodol v jeho neprítomnosti, čo bolo tiež dôvodom zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu.

Zatiaľ čo súd I. stupňa považoval za záväzný právny názor odvolacieho súdu pripomienky týkajúce sa interpretácie a aplikácie ust. § 15 ZKV, odvolateľ – žalobca zaň považuje zdôvodnenie zrušenia rozsudku súdu I. stupňa aj tým, že tento neaplikoval ust. § 43 ods. 1 O.s.p. a neodstránil tým nepresnosť a nejednoznačnosť petitu žaloby.

Odvolačný súd sa stotožnil s úsudkom súdu I. stupňa, že právny názor odvolacieho súdu sa týkal merita veci.

Navyše konajúci odvolací súd vzhľadom na to, že rozhodoval tentokrát o odvolaní proti žalobu zamietajúcemu rozsudku súdu I. stupňa, nepovažoval nedostatok v žalobnom návrhu vytýkaný odvolacím súdom uznesením sp.zn. 7 Obo 135/02 zo dňa 10. 12. 2002 za taký významný, aby kvôli nemu zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vady konania sú totiž zo zreteľa podmienok pre potvrdenie rozhodnutia súdu I. stupňa významné len pokiaľ by mohli mať vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia. Skutkové zistenia a výsledky dokazovania, ktoré vykonal súd I. stupňa po zrušujúcom rozhodnutí NSSR sp. zn. 7 Obo 135/02 sa totiž vzťahujú na všetky sporné právne úkony urobené v období vymedzenom v ust. § 15 ods. 2 ZKV, takže nie je dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu I. stupňa preto, aby sa tento zaoberal otázkou správneho znenia žalobného návrhu a následne znovu rozhodol, pretože dôkazy a ich výsledok aj právne posúdenie by boli identické, čo značí, že by súd I. stupňa musel vydať opätovne žalobu zamietajúci rozsudok.

Odvolací súd sa preto zameril na zdôvodnenie odvolania v merite veci. V tomto smere žalobca vytýka súdu I. stupňa, že sa nezaoberal otázkou personálneho prepojenia v jednotlivých, v návrhu uvedených právnych úkonoch, ako mu to uložil odvolací súd a nezaoberal sa ani ekonomickými podmienkami, v ktorých uspokojovanie veriteľov prebieha, čo mu tiež odvolací súd uložil. Považuje preto rozhodnutie súdu I. stupňa za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov v zmysle § 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p.

Odvolateľov názor, že súd I. stupňa pochybil, keď sa nezaoberal aj spomenutými otázkami je v rozpore s ust. § 15 ZKV aj s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 7 Obo 135/02, o ktoré svoju mienku opiera. V súlade s § 15 ZKV odvolací súd v tomto odôvodnení uvádza, že toto ustanovenie je na ochranu konkurzných veriteľov, avšak pri vykonaní právneho úkonu musia byť splnené všetky zákonom stanovené podmienky. Z toho vyplýva, že ak súd zistí nesplnenie jednej z podmienok, ako to je v prípade preskúmaného rozsudku súdu I. stupňa, stačí to na dôvodné zamietnutie návrhu.

Keďže súd I. stupňa rozhodoval o právnych úkonoch, ktoré urobil dlžník v čase dohodovania podľa ust. § 4a a nasl. ZKV v znení pred jeho zmenou zák. č. 12/1998 Z.z., musel predovšetkým zistiť, či rada veriteľov v súlade s ust. § 4c ods. 3 ZKV s takýmto nakladaním majetkom súhlasila. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd danosť tohto súhlasu zistil a odvolací súd konštatoval, že toto zistenie je opodstatnené.

Na tomto základe odvolací súd napadnutý rozsudok v merite veci, teda rozsudok č. k. 3 Cbi/361/2001-469 potvrdil.

Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu do trov konania odvolací súd sa s názorom aj s jeho odôvodnením žalobcu v odvolaní plne stotožnil. Predmetom konania je určenie neúčinnosti právnych úkonov, čiže nejde o peňažné plnenie, z toho vychádzal aj súd pri spoplatnení podaného návrhu a vyrubil súdny poplatok vo výške 1 000 Sk podľa Položky č. 1 písm. b/ Sadzobníka, ktorý platí v prípade, že predmet konania nemožno oceniť peniazmi. V danej veci nie je možné hodnotu práva vyjadriť v peniazoch, preto súd prvého stupňa mal pri výpočte postupovať podľa § 11 ods. 1 vyhl. č 655/2004 Z.z.

Na tomto základe odvolací súd rozsudok súdu 1. stupňa č.k. 3 Cb 361/2001-479 zmenil tak, že žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania v sume 5 658 Sk a to 5 úkonov po 200 Sk podľa vyhlášky č. 240/1990 Zb. (prevzatie, vyjadrenie k žalobe, odvolanie proti rozsudku, odvolanie proti uzneseniu o predbežnom opatrení, doplnenie odvolania a 5x paušál po 100 Sk, podľa vyhl. č. 163/2002 Z.z. po 1360 Sk (účasť na pojednávaní dňa 08. 09. 2004 a dňa 10. 12. 2004, (náhradu za stratu času odvolací súd žalovanému nepriznal) a 2 x paušál po 136 Sk, 2 úkony podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. po 1 154 Sk (účasť na pojednávaní dňa 18. 02. 2005 krátený na 1/4 =289 Sk a na pojednávaní dňa 11. 11. 2002 krátený o 1/2 =577 Sk, 2 x paušál po 150 Sk, (náhradu za stratu času 2 x 11 320 Sk a náhradu DPH mu nepriznal.)

Úspešnému žalovanému vzniklo v zmysle § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 právo na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže mu žiadne trovy nevznikli, odvolací súd mu ju nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 12. augusta 2009

JUDr. J. Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.

